

עיתונות
תקרית ברחוב
הירקון

..אם לא הייתי יושב בכסא
נלגלים. היית נשאר בלי
מצלמה

נעמי רזן

המקומון לעניין פירסם בשבוע שעבר תמונה זו של אבי אתגר, כשהוא מנפנף בידו, בצירוף קטע: "ראינו השבוע את אבי אתגר במיסעדה בצפון תל-אביב, אבל למה כשצלם העיתונות שלנו רצה לצלמו, הוא התחיל לזרוק עליו הפצים שונים שעמדו על השולחן? ומה גרם לאתגר לומר מישפט כמו: אם לא הייתי יושב בכיסא-גלגלים, היית נשאר בלי מצלמה?"

אני אמרתי: הוא יודע בדיוק ממה הוא חושש.
אתגר אמר: למה אתה חושב שאני צריך לחשוש? ואו אמר: אם לא הייתי בכיסא-גלגלים, היית נשאר בלי מצלמה.
אמרתי: אתה יכול לדרוג כבר עכשיו שירכיצו לי. הוא אמר: אתה לא מפחד? ואני אמרתי: לא, יש מיסטר שהטפל בעניין. מותר לי, מבחינה חוקית, לצלם אותך ברחוב. ואו הוא פתאום נעשה נחמד, ואמר: אני מדבר איתך כבנאדם אל כנאדם. לא היית צריך לצלם אותי ככה.
בסוף סגרנו עניין ולחצנו ידיים.
ג'ורסה ב', של אבי אתגר:

כל הסיפור הזה הוא זניה, שותי. הבחור התנהג לא-כהלכה, בלי שום סטנדרטים אנושיים, ואני כבר לא מדבר על סטנדרטים מיקצועיים.
לא אמרתי לו את המישפט הזה (בקשר לכיסא-הגלגלים ושלמות המצלמה) ולא זרקתי עליו שום דבר, מישוה אחר אמר לו את המישפט הזה. חוץ מזה, הוא הרי התנצל לפניי.

שאלה: "התנצל על מה?"
אתגר: "על מה שהיה".

שאלה: "מה היה?"

(כנקודה זו אמר אתגר ש"הוא ישמח להמשיך את השיחה בעוד שעה).

כעבור שעה (ניסיתי להשיג את דוברת-הרשות, ולא הצלחתי) סיפר אתי גר:

ישבתי ליד הארניות של המיסעדה. הבחור עבר ברחוב, הרים מצלמה והתחיל לכוון. חשבתי שאי-לה אנשים שהגיעו מבתיים, ראו את אבי אתגר ורוצים לציילם. זה קורה לי כל הזמן.

פניתי אליו, אמרתי: סלח לי, מי אתה? הוא לא הגיב, והמשיך לכוון את המצלמה. פניתי אליו לפחות חמש פעמים, והוא התעלם ממני. כדי לגרום לו שיגיב, העפתי עליו פקק קטן, שהיה בידו.

בעל המקום אמר לו: מפני שהאיש הזה על כיסא-גלגלים, אתה חושב שאשאר לך מצלמה שלמה ביד?
בעלי-המקום תפסו אותו. אבל ביקשתי שיעזבו אותו. הזמנתי אותו לשבת איתנו, הצעתי לו קפה. הייתי נבוך בשבילו. הצלתי אותו מאי-נעימות, בלשון המעטה. זה עסק חרש, והבעלים הרי לא רוצים שיטרידו את הלקוחות.

אמרתי לו שרוקא יש לי אינטרס שהוא יצלם אותי. הרי מה יש לי להסתיר? אמרתי: אף אחד לא מתוכנן איתך שמותר לך לצלם או לא, אבל למה אתה לא אומר מי אתה? אמרתי לו: עכשיו אתה יכול לצלם כמה שאתה רוצה, והוא אמר: לא, כבר לא צריך.

אתגר בשעת התקרית
אתה לא מפחד?

כמו עם גבר נשוי שחייב כל לילה לחזור לאשתו, אלא בהבדל קטן — שאשתי (שב"ס) לא תגרש אותי מהבית, אם לא אחזור. היא פשוט לא תיתן לי לצאת יותר.
אני לא יודע מאיפה להתחיל את התיאור, אז כמו שאני רגיל כבר שנים הרבה אתחיל מכפנים.

עזבתי את פופאי וכל חברי הקודמים וי-עברתי לאגף השיקום, שגם הוא נמצא בראון טאון תל-מונר.

שני צריפים גדולים, בכל אחד שישה אסיי-רים משאטה בצפון ועד באר-שבע בדרום.

אולי 300 מטר מהאגף הקודם שהייתי בו, אבל ההבדל בתנאים שווה לכמה שנות-אור. הצריף מחולק לסלון גדול, מיטבחון, שרר-תים ומיקלחות. במיטבחון יש מקרר אמיתי.

ך היה ביום ה-20 לספירת אייבי נתן, נביא השלום, שנתיים לספירת זוהר ארגוב ז"ל, נביא מוסיקת הנשמה המיזרחית, וישב יוסף וילף במישרו אשר בעיר העתיקה פתחי-תיקוה (מלכס), ויכתוב את מגילתו בספר העולם הזה.

יש חדשות. אני בשיקום! קשה לי להסביר את משמעות הדברים, מכיוון שקשה לי עדיין לקלוט בעצמי את השינוי העצום והאדיר הזה. אני רק יכול להגיד שמאז המצאת הגלגל, נלגלים של דניאל פאר, זו ההמצאה השנייה בגודלה.

אני עוזב את הכלא ב־06.30 בבוקר באוטו-בוס אנד. נוסע למקום-עבודה שאני בחרתי וחוזר לכלא ב־18.00 באופן עצמאי.
אמרה לי כבר ידידה שלהתעסק איתי זה

להציג בשבע

הפתעה: ג'וזה (יוסף וילף), ספיקה-הסמים של הבוהמה לשעבר, זוכה בצ'ופר. שילטונות-הכלא החליטו להעביר אותו לשיקום. אחרי שנתיים בין החומות יוצא ג'וזה לעבודות-חוץ בפתח-תיקוה. חוויות חדשות בסידרת הכתבות מן הכלא

יוסף (ג'וזה) וילף

אלי זיסל, תעלים חוץ